

skal jeg give Ret. Det forekommer mig virkelig ogsaa, at man kan gaa for vidt i Beskyttelse af Forfatteres og Kunstneres Rettigheder og glemme, at det ikke alene er Frembringerne, men ogsaa Forbrugerne man skal tage Hensyn til. I den Henseende gjælder noget Lignende som paa det materielle Omraade. Det er muligt, at den Frist, den meget udstrakte Beskyttelse, som den franske Lov af 1866 hjemler, maaske er meget for vidtgaaende; men det er jo næsten en international Bestemmelse, og i saa Henseende maa man saa nogenlunde følge Trop med de store Lande. Smidlertid skal jeg henstille, naar man skrider til en mere almindelig Overveelse, at man ikke glemmer Hensynet til den store læsende Almenhed.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg skal ikke forlange Debatten eller komme nærmere ind paa Emnet, men ligeoverfor den ærede Forespørger vil jeg dog sige, at min Bemærkning om, at det ikke var saa overordentlig let at tilveiebringe en Forandring i de bestaaende Forhold, rigtignok tildels var sigtet til ham, naar han antydede Dnsket om, at denne Sag kunde blive ordnet endog saa imorgen eller saadant noget Lignende, som tydede paa et Hastværk, som jeg hverken tror er heldigt eller fornødent; men det blev tillige sat i Forbindelse med det Spørgsmaal, hvorvidt det i det Hele var muligt at tilveiebringe ligelige Regler, saaledes som udtalt af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Ville), og det var ligeoverfor ham, jeg gjorde den Bemærkning, at fuldstændig Ligelighed i Vilkaar for de tre Riger staaar det ikke i vor Magt alene at tilveiebringe.

Ville: Jeg maa have udtrykt mig uheldigt, hvis jeg virkelig kan forstaaes saaledes, at jeg skulde mene, at det indbragte Lovforslag strax vilde give os fuld Ligelighed i alle tre Rigers literære Lovgivning; hvad jeg havde tænkt paa, var ganske vist kun dette: Ligelighed i det Bæsentlige, i det som er det store Hovedpunkt, nemlig, at intet svensk Værk kan oversættes paa Dansk og intet dansk Værk oversættes paa Svensk uden vedkommende Forfatteres Samtykke. Det er det store Hovedpunkt, alt det Andet er af mere eller mindre Betydning; men dette er det Vigtigste, og det forekommer mig at være Noget, som lod sig gjøre temmelig hurtigt. Min ærede Nabo, Forespørgeren, har ønsket, at Anordningen skulde blive udstedt strax. Jeg tror dog ikke, at hans Dnske kan gaa ud paa, at den skulde udstedes, før det var lykkedes ham at fjerne af vor Eftertrykslovgivning de Vilkaar, der ere stillede for de Forfattere, der ville nyde godt af Beskyttelsen; men dette forekommer mig ogsaa at være et Skridt, som vi uden Vanskelighed maatte kunne gjøre, og deri er jeg enig med min ærede Nabo, at da vil Anordningen være til Nytte, og at den kan komme meget hurtig-

tigt. Heller ikke jeg skal forsøge forøvrigt at forlænge Debatten. Jeg har haft Leilighed til at fremhæve de Hovedpunkter, der for mig have størst Betydning. Jeg erkjender selvfølgelig, og jeg tror ogsaa, jeg bemærkede det før, at en Eftertrykslovgivning, som i det Hele sikrer os Udgang til at nyde Godt af en europæisk literær Eiendomsret, ikke lader sig tilveiebringe i en Saandevending, og det er meget fjernet fra mig i saa Henseende at presse for stærkt paa. Naar min ærede Nabo bemærkede, at Stødet til et saadant Skridt maa komme fra de store Lande, skal jeg villig være enig med ham, men da tillige bringe i Erindring, at de store Lande have allerede „stødt“ adskillige Gange. Det er ikke dem, der have ladet vente paa sig; nogle af dem, og navnlig Frankrig, have Gang efter anden taget Initiativet paa det Omraade. Frankrig har været saa heldigt, at der har dannet sig indenfor dets Grændser en literær Association af dets Forfattere — societé des gens de lettres — som følger disse Spørgsmaal med høi Grad af Interesse, og som allerede mere end een Gang har taget Initiativet til nyttige Foranstaltninger. Jeg skal ikke negte, da denne Betragtning ogsaa er bukket frem, at fordi denne Udvikling i Frankrig saa udelukkende har ligget i Forfatterens Hænder, har man ikke der været fri for at synde i den Retning, min ærede Nabo gjorde opmærksom paa; man har ganske vist noget overdrevet den aandelige Eiendomsrets Natur og har forceret Begrebet saa langt ud, at man har glemt den anden Side af Sagen, nemlig Folkenes, Nationernes Ret til det, som saaledes engang er blevet ogsaa deres aandelige Eiendom. Men jeg er saameget mindre tilbøjelig til at skynde paa eller fordre vist for stor Hast i dette Spørgsmaal, som det jo er bekiendt, at der forestaaer i Juni Maaned en større literær Kongres i Paris, hvor det Spørgsmaal kan antages at ville blive en Hovedgjensstand for Debat, og jeg tvivler ikke om, at der deraf vil fremgaa forskjellige Ting, som det vil være nødvendigt at tage Hensyn til i en tilkommende dansk Lovgivning paa dette Omraade. Men fremfor Alt maa vi erindre, at det Hovedvilkaar, der vil blive stillet for at anerkjende vor eller nogen anden literær Eiendomsret i europæiske Kulturlande, er Gjenfidsighed, og det Hovedpunkt staaar allerede nu saa klart, at det kan siges for sikkert, at ingen Bestræbelse vil i den nærmere Tid kunne rokke derved; det er det Grundlag, hvorpaa Bygningen i de enkelte Lande maa opføres. Jeg indrømmer altsaa, at man maa afvente Kongressens for at se, hvilke Bidrag den bringer til Spørgsmaalets Besvarelse; men netop derfor synes det mig ønskeligt, om man til Fremme af det væsentligste Livspunkt eller den væsentligste Allighed, der hidtil har bestaaet mellem Danmark og Sverrig, kunde komme til en Bestemmelse som den, min ærede Nabo har troet at kunne opstille, idet jeg ikke for Tiden skal gaa ind paa,